

tviflad; ty han bar ju i sin ficka den sista riksdalern, för att gå och spisa sin sista middag på kanske mången god dag.

Följande dagen hade han dock äter något penningar, hvilka hans sjelfbevarings-instinkt vetat förskaffa; men han var också utan sitt vackra guldur.

— Som jag i den finare handeln ej har någon tur, tänkte han då, så vill jag försöka i den gröfre. Hökerirörelsen är ganska aktningsvärd och det måste alls icke vara ett ofrefligt göromål att handskas med smör, fläsk, o. s. v., isynnerhet sedan man fört en så sträng diet, som jag denna sednare tid.

Men också dessa försök blefvo utan resultat och man hade dock redan hunnit fram i April. Brodén hade knappast varit ett halft år i Stockholm, men under denna tid gjort de bittraste erfarenheter, hvilka lärde honom, hur hårdt alla obetänksamheter kunna straffas. Ty det var obetänksamt, att, utan närmare pröfning och öfverläggning, lemna sin fördelaktiga plats i hembygden.

Man skref som sagdt redan April, men likväl öfverraskade han sin städerska en morgon, då han hemkom helt och hållet sommarklädd. Han hade småningom aflagt vinterhabiten, men den stora ytterrocken hade till dato någorlunda betäckt denna egenhet.

— Bara inte herr grosshandlaren rent af förkyler sig, vi ha ju ännu så kallt, — kunde hon ej låta bli att utropa.

— Han skakade på hufvudet, menade att hon var en frasen stackare och sade sig må illa af för mycken värme.